

Arrest

**nr. 108 473 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN NAAM loco advocaat T. DECALUWE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 augustus 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 augustus 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 januari 2013.

1.3. Op 12 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 februari 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in het district Chaparhar van de provincie Jalalabad in 1987. Tot aan uw vertrek woonde u in het dorp Trelie in hetzelfde district. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtu van etnie en soennitisch moslim van religie.

Uw vader was leraar wiskunde. Rond november 2011 kreeg hij een dreigbrief van de taliban waarin ze eisten dat hij dat werk zou stopzetten. Over een periode van twintig dagen rondde hij zijn werk af en nam hij ontslag. Hiernaast was hij actief als makelaar en soms verkocht hij ook auto's.

Van 2008 tot december 2011 werkte u bij de organisatie Youth Assembly for Afghanistan Rehabilitation (YAAR) waar u vooral computerles gaf aan de werknemers. In december 2011 nam u ontslag omdat u hogere studies wilde beginnen. U mistte echter het begin van het semester, zodat u pas na vijf maanden kon beginnen. Enkele dagen na uw ontslag sprak een kennis, B.(...) M.(...), u aan om computerles te geven aan kinderen en jongeren. Hij had een onderwijsinstituut en zou de studenten sturen. U overlegde met uw vader en hij stemde toe dat u de cursus bij u thuis zou inrichten. U gaf les aan in het totaal 37 meisjes en 10 jongens in aparte groepen.

Rond één april 2011 kwam er een tweede brief. Hierin sprak men over uw lessen en dat die de meisjes op het slechte pad brengen. Ze eisten dat u zou stoppen en gaven u daar drie dagen voor. U dacht dat u de tijd zou hebben om, zoals uw vader, uw cursus af te ronden en dan te stoppen. U waarschuwde uw cursisten dat u binnenkort zou stoppen, maar ging nog door. Enkele dagen later, op 8 april 2012, deed de taliban een aanval op uw huis. U kon ontkomen en vluchtte naar het huis van een vriend van uw vader, A.(...). Een buur van hem, Q.(...), nam u in zijn auto mee naar Jalalabad en daar bracht u bij hem de nacht door. 's Morgens hoorde u van Q.(...) dat uw vader was vermoord. Na zo'n vier dagen liet A.(...) u weten dat hij een smokkelaar had gevonden die u het land uit kon krijgen. Voordien had u hier niet met hem over gesproken. Op die manier vertrok u op 13 april 2012 en u kwam via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België. Op 28 augustus 2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter ondersteuning van dit relaas legde u uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, een foto van u en drie foto's van uw vader net na zijn overlijden, een dreigbrief van de taliban, een certificaat van een computercursus, een middelbaar diploma, uw CV, een aanbevelingsbrief van YAAR en twee enveloppes.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Cruciaal voor uw relaas is de computercursus die u gaf aan jongeren van Trelie. Er moeten echter ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de vraag of die cursus inderdaad plaats had.

Ten eerste kunnen de omstandigheden waarin u de computerlessen bij u thuis begon niet overtuigen. U had een degelijke job bij de organisatie YAAR, maar u wilde dat werk stop zetten zodat u onmiddellijk hogere studies kon beginnen (zie gehoorverslag CGVS dd. 23-01-2013, p. 9). Uw onoplettendheid hierin is echter heel bevreemdend. U hoorde van enkele vrienden over de studies in de universiteit waar u zich wilde inschrijven, maar u liet na zelf informatie te gaan inwinnen ter plaatse (zie CGVS p. 19). De universiteit was nochtans gelegen in Jalalabad (zie printout webpagina over Khurasan universiteit, toegevoegd aan het administratief dossier en CGVS p. 9, 10), waar u o.w.v. uw werk een groot deel van uw tijd doorbracht (zie CGVS p. 12). U had dus zeker de gelegenheid om na te gaan wanneer u zich precies moest inschrijven en wanneer de lessen begonnen. Dit deed u echter niet, waardoor u uw job opgaf en achteraf merkte dat u te laat was om dan de lessen te beginnen (zie CGVS p. 19). Deze nonchalance wekt verbazing daar uit uw verklaringen blijkt dat u zich, en zoals reeds werd opgemerkt, als doel had gesteld universitaire studies aan te vatten en er toch van uit kan worden gegaan dat u zich hieromtrent dan ook terdege zou hebben geïnformeerd. Uw werk opzeggen deed u trouwens volledig op eigen initiatief: u ging persoonlijk naar uw baas om te zeggen dat u wilde stoppen o.w.v. uw studies (zie CGVS p. 9, 11). Op uw werk had u op zich geen problemen (zie CGVS p. 9). Het kan dan ook niet overtuigen dat u zo onvoorzichtig zou zijn uw bruggen achter u te verbranden door ontslag te nemen, terwijl u nog geen zekerheid had over wat u daarna zou doen.

Belangrijker is hoe u het duidelijke risico van uw computerlessen compleet negeerde. U moet zich nochtans terdege bewust zijn geweest van het potentiële gevaar. Ten eerste omdat u aangeeft wel rekening met het risico gehouden te hebben toen u nog bij YAAR werkte. U verzweeg uw werk namelijk in uw dorp en gedroeg u onopvallend opdat men niet zou beseffen wat uw eigenlijke bezigheid in Jalalabad was (zie CGVS, p. 12).

Ten tweede omdat uw vader eerder al een aanvaring met de taliban had, namelijk toen ze eisten dat hij zou stoppen met lesgeven op school. Uw vader nam dit klaarblijkelijk ernstig genoeg om gehoor te geven aan hun eis (zie CGVS p. 5). Dit gebeurde in november 2011, toen u nog werkzaam was bij YAAR (zie CGVS p. 10-11, 18). Het is niet geloofwaardig dat u en uw vader nog geen twee maanden na deze gebeurtenissen (zie CGVS p. 13) van mening zijn dat het een goed idee is om in uw dorp bij u thuis een computercursus in te richten voor een aanzienlijke groep van 47 lokale jongeren, en wel hoofdzakelijk meisjes, van wie dan nog een deel werkzaam is bij NGO's (zie CGVS p. 12, 13). Het is algemeen geweten dat dit in de ogen van de taliban toch wel een heel controversiële activiteit is en dit is veel openlijker dan het werk bij YAAR dat u voordien deed. U deed dit immers in uw eigen huis in uw eigen dorp en u kon toch verwachten dat een dergelijk gegeven in het dorp niet onopgemerkt zou blijven, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat er onder de studenten hierover werd gesproken en er meer studenten kwamen (zie CGVS, p. 13). In acht genomen dat uw vader bedreigd werd omwille van zijn job als leraar en dat u zich bewust was van het risico rond uw werk bij YAAR, is het niet logisch dat u er niet bij stil stond dat de computercursus gevaarlijk zou kunnen zijn, zoals u in uw gehoor duidelijk stelde (zie CGVS p. 14). Het is evenmin logisch dat uw vader, wanneer u hem toestemming vroeg om het familiehuis te gebruiken voor de cursus, geen twijfels of reservaties zou uiten en u niet zou hebben gewezen op de risico's die hieraan waren verbonden (zie CGVS, p. 15).

In de marge dient nog opgemerkt dat u meermaals aangaf het programma 'excel' aangeleerd te hebben (zie CGVS p. 12, 14 en het CV voorgelegd bij het CGVS en toegevoegd aan het administratief dossier). Toen u bij het gehoor gevraagd werd om een formule te tonen die u gaf, kon u dit echter niet op een correcte manier doen (zie print-out excel, toegevoegd aan het administratief dossier). U begon een formule met 'IF', door de protection officer aangepast naar "ALS", aangezien de computer Nederlandstalig was ingesteld. Die formule heeft altijd de vorm =ALS([test]; [als waar]; [als fout]) of, bij een Engelstalig ingestelde computer, =IF([test], [als waar], [als fout]). U was echter niet vertrouwd met die driedelige formule en het teken "=" dat u plaatste na "ALS" kan daar geen enkele functie hebben. Ook verwees u in de vermenigvuldigingsbewerking B2 maal C2 met B2 naar een cel zonder getalwaarde, wat in een vermenigvuldiging niet kan werken.

Ten slotte moet nog kort verwezen worden naar het CV dat u voorlegde (toegevoegd aan het administratief dossier). Hierin heeft u het ook over de computercursus en u vermeldt tot driemaal toe dat die voor meisjes was. Ten eerste is het niet logisch dat u dat zo zou formuleren aangezien u ook tien jongens had in uw lessen (zie CGVS p. 10, 13), ten tweede wekt uw benadrukking van de meisjes de indruk dat dit CV eerder gemaakt is om het risico van de cursus aan te tonen dan uw eigenlijke werkervaring. Hiermee geconfronteerd zegt u dat het zo geschreven is omdat het grootste deel van de groep uit meisjes bestond, maar dit is geen afdoende verklaring, dat hoeft geen betoog (zie CGVS p. 19).

Door bovenstaande observaties is het niet aannemelijk dat u de bewuste computercursus gaf en kan weinig geloof gehecht worden aan uw verdere relaas.

Deze appreciatie wordt onderstreept door volgende vaststellingen. Ook bij de problemen die u verklaarde te ondervinden zijn twee onlogische punten: toen de taliban uw huis aanvielen vluchtte u naar A.(...), de vriend van uw vader, die ongeveer een kilometer verder woonde (zie CGVS p. 7). Hij zond u na een uur naar Jalalabad met een buur van hem, Q.(...) (zie CGVS p. 16-17) en zelf ging hij een half uur later bij u thuis gaan kijken om te zien wat er was gebeurd. Daar vond hij uw vader dood (zie CGVS p. 17). De aanval gebeurde tussen 23u00 en 23u30 (zie CGVS p. 16). De afstand tussen de twee huizen in acht genomen, moet A.(...) tussen 01u00 en 02u00 hebben gemerkt dat uw vader was vermoord. Zowel A.(...) als Q.(...) hadden een GSM, dus het nieuws moet kort hierop bij Q.(...) zijn aangekomen (zie CGVS p. 17). Dan is het niet logisch dat u dit pas de volgende ochtend vernam, temeer daar u de hele nacht bij Q.(...) in Jalalabad verbleef, niet hebt geslapen en u Q.(...) regelmatig vroeg of hij nieuws had (zie CGVS p. 17). Hiermee geconfronteerd oppert u dat u toen niet in orde was en dat het nieuws misschien te veel zou zijn geweest (zie CGVS p. 17). Het kan niet overtuigen dat Q.(...) zou gedacht hebben u te helpen door u een hele slapeloze nacht in het ongewisse te laten.

Hiernaast is de manier waarop de beslissing werd genomen om Afghanistan te ontvluchten ook bevreemdend: u beweert dat A.(...) enkele dagen na de dood van uw vader u kwam vertellen dat hij een smokkelaar had gevonden, maar dat hij hierover voordien nooit met u had gesproken. Zo vond u uit dat u het land zou moeten verlaten (zie CGVS p. 15, 17). Het is opmerkelijk dat een jongeman van 24 jaar zo weinig zeg zou hebben over zo'n belangrijke beslissing. U dan ook gevraagd of hij u hier in de dagen ervoor niet over had gesproken, stelt u van niet omdat hij bezig was met de begrafenis van uw vader (zie CGVS, p. 15). Gezien dit toch een enorm ingrijpende stap in uw leven moet zijn geweest en een enorme impact heeft op de rest van uw leven, kan het totaal niet overtuigen dat hij u hier niet eerder over zou hebben gesproken, doch u zomaar voor een voldongen feit stelde.

Het voorgaande in acht genomen blijkt dat u uw asielmotieven niet aannemelijk kon maken en wordt u het vluchtelingenstatuut geweigerd.

De documenten die u voorlegde vermogen hier geen afbreuk aan te doen. Ze hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een logisch en coherent verhaal, wat hier niet het geval is. Bovendien hebben de documenten die verband houden met uw relaas weinig bewijswaarde: de dreigbrief die u voorlegde is een handgeschreven document dat eenvoudig is na te maken, uw CV werd op uw vraag voor u opgesteld (zie CGVS p. 19), en uit de foto's kan niet worden opgemaakt in welke omstandigheden uw vader overleed en wie hiervoor verantwoordelijk was/waren. De enveloppes hebben geen toegevoegde waarde. De overige documenten ondersteunen uw identiteit en uw studies, zaken die door het CGVS niet in vraag worden gesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U verklaarde afkomstig te zijn uit het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Toch dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld, een stad waar u voordien reeds vaak verbleef (zie CGVS p. 12). U spreekt Pashtou, verstaat goed Dari en spreekt dit ook enigszins, net zoals u ook wat Engels spreekt en beschikt daarboven ook over voldoende opleiding en ervaring om daar te kunnen wonen en werken (zie CGVS p. 8).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, betwist verzoeker dat hij beschikt over een intern vluchtalternatief in Jalalabad. Hij stelt dat Jalalabad, in tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, geenszins als veilig kan worden beschouwd.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dan wel dat het aantal incidenten in Jalalabad misschien lager ligt dan elders in de provincie, tegelijk blijkt uit dit document dat er wel degelijk geregeld incidenten gebeuren zodat deze stad bezwaarlijk als veilig kan worden beschouwd, aldus nog verzoeker.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn nonchalance om zich te informeren bij de universiteit over het tijdstip waarop hij precies moest inschrijven en wanneer de lessen begonnen verbazing wekt en het niet kan overtuigen dat hij zo onvoorzichtig zou zijn om zijn bruggen achter zich te verbranden door ontslag te nemen bij de organisatie YAAR, terwijl hij nog geen zekerheid had over wat hij daarna zou doen zodat derhalve de omstandigheden waarin hij computerlessen bij hem thuis begon niet overtuigen, (ii) het, in acht genomen dat zijn vader bedreigd werd omwille van zijn job als leraar en verzoeker zich bewust was van het risico rond zijn werk bij YAAR, niet logisch is dat hij er niet bij stil stond dat de computercursus gevaarlijk zou kunnen zijn en het evenmin logisch is dat zijn vader, wanneer hij hem toestemming vroeg om het familiehuis te gebruiken voor de cursus, geen twijfels of reservaties zou uiten en hem niet zou hebben gewezen op de risico's die hieraan verbonden waren, (iii) hij aangaf het programma 'excel' te hebben aangeleerd doch hij niet in staat bleek om op een correcte manier een formule te tonen die hij gaf, (iv) de formulering op zijn CV dat de computercursus voor meisjes was terwijl hij ook tien jongens had in zijn lessen de indruk wekt dat dit CV eerder gemaakt is om het risico van de cursus aan te tonen dan zijn eigenlijke werkervaring, (v) hij evenmin overtuigende verklaringen aflegt over het tijdstip waarop hij de dood van zijn vader vernam, (vi) ook de manier waarop de beslissing werd genomen om Afghanistan te ontvluchten bevreemdend is en het totaal niet kan overtuigen dat A. hem hierover nooit zou hebben gesproken doch hem zomaar voor een voldongen feit stelde, (vii) de door hem voorgelegde documenten slechts bewijswaarde hebben in zoverre ze kaderen in een logisch en coherent verhaal, wat hier niet het geval is en (viii) hij Pashtou, Dari en Engels spreekt en daarenboven over voldoende opleiding en ervaring beschikt om te kunnen wonen en werken in Jalalabad, waar hij voordien reeds vaak verbleef en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 februari 2013 (CG nr. 1218862), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Daargelaten de vaststelling dat het weinig overtuigend moet worden geacht dat verzoeker ontslag nam bij de organisatie YAAR omdat hij universitaire studies wenste aan te vatten doch hij naliet om zich op voorhand persoonlijk bij te informeren omtrent het tijdstip waarop hij precies moest inschrijven en wanneer de lessen begonnen, acht de Raad het in navolging van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker er niet bij stil zou hebben gestaan dat het inrichten van een computercursus bij hem thuis voor een groep van 47 jongeren, en dan nog hoofdzakelijk meisjes, gevaarlijk zou kunnen zijn alsook dat zijn vader, wanneer hij hem toestemming vroeg om het familiehuis te gebruiken voor de cursus, geen twijfels of reservaties zou hebben geuit en hem niet zou hebben gewezen op de risico's die hieraan verbonden waren. Dit klemmt des te meer omdat zijn vader slechts enkele maanden voordien bedreigd werd omwille van zijn job als leraar en hij deze dreigementen klaarblijkelijk ernstig genoeg nam om gevolg te geven aan de eis om dit werk stop te zetten en ook verzoeker zich blijkens zijn verklaringen wel degelijk bewust was van het risico rond zijn werk bij YAAR. Met de uitleg in het verzoekschrift dat hij dan misschien wel een risico nam door deze computerlessen te geven doch in Afghanistan in alles een risico schuilt en dat hij nu eenmaal de tijd en de kennis had om deze computercursus te geven zodat hij deze kans heeft gegrepen, brengt verzoeker geen plausibele verklaring bij die de lichtzinnige houding van zowel hemzelf als zijn vader kan verklaren. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker betoogt dat de excel-outprint in het administratief dossier op geen enkele manier bewijst dat hij het programma excel niet zou kennen en dat als hij al fouten heeft gemaakt bij het ingeven van de formule, dit te maken had met het feit dat de taal en het toetsenbord van de computer anders waren dan hij gewoon was, kan hij evenmin overtuigen. Het feit dat de computer Nederlandstalig en niet Engelstalig was ingesteld, werd tijdens het gehoor reeds opgevangen en gecorrigeerd door de dossierbehandelaar. De taal noch het toetsenbord kan overigens bezwaarlijk verklaren dat verzoeker niet vertrouwd bleek te zijn met de vaste driedelige vorm van de formule, dat hij het teken "=" plaatste op een positie waar dit geen enkele functie kan hebben en dat hij in de vermenigvuldigingsbewerking B2 maal C2 verwees naar een cel zonder getalwaarde.

Wat betreft het door hem voorgelegde CV, wijst verzoeker erop dat dit werd opgesteld door een vriend en voert hij aan dat hij dan ook niet zelf verantwoordelijk is voor het feit dat het CV enkel melding maakt van meisjes en niet van jongens. Het louter stellen dat een dergelijk document, dat neergelegd werd met de intentie het vluchtrelaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kan aantasten omdat hij dit zelf niet heeft opgemaakt, is echter allerminst ernstig. Het is immers evident dat de asielzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker in de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Met de argumentatie dat hij alleen maar kan herhalen dat hij het nieuws van de dood van zijn vader pas de volgende ochtend heeft vernomen, dat Q. dit wellicht zo beslist heeft om hem nog eventjes te sparen, dat hij zelf geen verantwoordelijkheid draagt voor deze beslissing van Q. en dat hij enorm aangedaan was door de gebeurtenissen alsook beseft dat er geen andere uitweg was voor hem dan het land te ontvluchten zodat het irrelevant is dat hij over deze beslissing niet eerder met A. had gesproken, komt verzoeker immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen echter niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Gelet op

het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas. De motivering inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt in Jalalabad, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Jalalabad brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit het loutere feit dat er in Jalalabad inderdaad nog incidenten gebeuren, kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en waarnaar verzoeker ook verwijst in het verzoekschrift blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voor het overige brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Jalalabad. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman die naast Pashtou ook Dari en Engels spreekt en die daarenboven beschikt over voldoende opleiding en werkervaring, niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Jalalabad, een stad waar hij overigens voordien reeds vaak verbleef. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel dient ten slotte nog te worden opgemerkt dat het redelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden is wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS